

The background of the book cover is a close-up photograph of a red bicycle frame, specifically the handlebars and front fork area. Several bright red flowers with yellow centers are in bloom, some attached to the bicycle frame. The image has a soft, slightly blurred quality with a warm, greenish-yellow tint.

Anne Sietsma

Roman

De weg naar huis

Anne Sietsma

De weg naar huis

Uitgeverij Zomer & Keuning

Eerder verschenen van deze auteur bij uitgeverij Zomer & Keuning
o.a.:

Hotel De wilde roos

Een tijd van omzien

Mayke

ISBN 9789401907248

ISBN e-book 9789401907255

NUR 344

© 2016 Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Omslagontwerp Liesbeth Thomas, t4design

www.romanserie.nl

Alle rechten voorbehouden

Beneden is niemand. Op de keukentafel staan twee bordjes, een gebruikt en een schoon. Derk haalt brood uit de trommel en beleg uit de koelkast. Alles zonder erbij na te denken. Door het keukenraam is een stuk helderblauwe lucht te zien. Slanke berkentakken wiegen heen en weer. Als in een frivole dans tonen ze hun gele en groene blaadjes. Hij is er niet van onder de indruk. Binnenkort ligt al dat blad weer in zijn tuin. Eén keer heeft hij er met zijn buurman over gesproken.

‘Waarom hak je die berk niet om? Hij bezorgt ons zo veel rommel.’

‘Wát? Die prachtige boom? Kijk toch eens wat een schoonheid.’

Alsof het een vrouw betrof, dacht Derk schamper.

‘Kijk liever eens naar al dat blad in mijn tuin.’

‘Voor je het weet is dat verteerd en opgenomen in de grond. Natuurlijke voeding,’ zei de buurman opgewekt.

‘Intussen zit ik met de rommel.’

‘Kijk dan iets hoger. Hele vogelfamilies eten zich rond aan dat zaad. Heb je ze nooit tussen de takken zien scharrelen?’

Nee, dat had hij nooit gezien. En hij wilde het ook niet zien.

‘Bespaar me je milieupraatjes.’

De buurman had hem medelijddend aangekeken.

Derk staat op van de ontbijt tafel, zet een kop koffie en drinkt die gedachteloos op. Via de achterdeur vertrekt hij. Hij legt geen briefje voor Willemijn op tafel. Vroeger deed hij dat wel, maar de laatste jaren vindt hij het overbodig. Ze merkt vanzelf wel dat hij weg is.

Zorgvuldig pakt hij zijn fietstassen in. Hij controleert de banden en rijdt weg. Het is nog rustig in het dorp. Op zaterdag hebben de mensen alle tijd. Alleen in het park ziet hij kinderen lopen. Ze zoeken naar de kastanjes die de afgelopen nacht op het gras zijn gevallen. Hij hoort hun enthousiaste kreten, ziet hen heen en weer rennen van de ene boom naar de andere, een plastic tas wapperend in hun handen. Twee jonge moeders staan met elkaar te praten, geduldig wachtend tot de oogst binnen is.

Derk weet dat deze naoorlogse wijk een fijne plek is voor kinderen. Er is alle ruimte om te spelen. Daarom zijn hij en Willemijn hier ook komen wonen. Ze waren een van de eersten die er een huis kochten in de toen nog kale omgeving. Maar ieder jaar werd de wereld groener om

hen heen. Bomen schoten omhoog, tuinen werden door de bewoners aangelegd en groeiden aan alle kanten uit. Het park kreeg steeds meer allure. Op de brede lanen legde de gemeente borders vol rozen aan op de stroken tussen de rijweg en de trottoirs.

Nu is hij buiten het dorp. De Jonkersdijk is maar smal. Aan zijn rechterhand zijn boerderijen. Koeien staan tevreden te grazen. Links is de brede vaart waar 's zomers sportievelingen in hun kano's voorbij peddelen. Op dit moment is hij de enige in dit stille land onder de wijde, blauwe hemel.

Nee, toch niet. Van de andere kant nadert een fietser. Derk let er nauwelijks op. Pas als de man dichterbij is, herkent hij hem. Die weelderige krullen, die arrogante kop met dat ringbaardje. Derk verstrakt. Zijn handen klemmen zich om het stuur. Met een starre blik kijkt hij naar de paar meters weg voor zich. De ander passeert, Derk vangt het vanuit zijn ooghoek op als een flits. Dan haalt hij diep adem en fietst schijnbaar rustig verder. Maar zijn hart bonkt achter zijn ribben en hij merkt dat zijn handen trillen.

Waarom fietst die man nog steeds ongestraft rond door dit dorp? Weet hij dan niet wat hij heeft aangericht? Natuurlijk weet hij dat, zoals iedereen het weet. Maar geen mens die er iets aan doet. Dan zal hij het zelf wel doen. Ooit, op een dag, zal hij deze man tot bloedens toe op zijn zelfgenoegzame gezicht timmeren. Ooit.

Maar nu nog niet. In gedachten ziet hij de donkere ogen van Willemin op zich gericht, haar onderzoekende blik.

Derk slaat rechtsaf, de oprijlaan in. In de verte staat het grote huis te prijken in de najaarszon. Ja, die rijke mensen van vroeger wisten wel hoe je een buitenverblijf moest neerzetten, denkt Derk. 's Winters woonden ze in hun gerieflijke, warme woningen in de stad en bezochten ze schouwburg en concertzaal. 's Zomers woonden ze op het platteland. Buiten, zoals dat heette. Een enorm huis, een park, een bos. En een stoet personeel.

Wat vroeger de moestuin was, is nu een volkstuintencomplex. Een zijpad loopt erheen. Boven de ingang heeft iemand een bord neergehangen. *Jonkershof*, met zwierige letters uit het hout gesneden. Jonkershof, een plek om je af te zonderen van de rest van de wereld, om je handen hun werk te laten doen en je gedachten rust te geven.

Alex van Wijngaarden zit in de warme zon op het bankje bij zijn tuinschuur. Wat een heerlijke plek is dit toch. Hier zou hij de hele dag wel willen blijven. Naast hem ligt de groentetas.

‘Een krop sla,’ heeft Alie gezegd. ‘En misschien zijn er nog sperziebonen.’

Hij heeft het vrolijk beloofd. Maar voor hij aan de gang gaat, geniet hij van dit moment. De zonnebloemen wiegen zacht op de wind. Ze zijn hem boven het hoofd gegroeid. Straks zorgen de pitten weer voor een feestmaal voor de vogels. De chrysanten staan er prachtig bij. Hij zal er een paar afsnijden, voor Alie. De asters groeien brutaalweg tussen de groenten door. Die redden zichzelf wel, al jarenlang. Hij laat ze rustig staan, al plagen de andere tuinders hem daar weleens mee.

‘Wat een bijzondere groente, Van Wijngaarden. Smaakt hij goed?’

Niemand noemt hem bij zijn voornaam. Hij is de oudste van allemaal en heeft veel ervaring. Vaak vragen ze hem om advies.

Hij laat zijn ogen over de groentebedden gaan. Misschien is dit seizoen wel het mooiste. Al die verzadigde kleuren, die verrassende opbrengsten. Soms genoeg voor een heel weeshuis, soms net genoeg voor één maaltijd. Oogsttijd, tijd van verwondering. Eigenlijk zou Alie hier naast hem moeten zitten. Vroeger lukte het haar nog wel. Maar nu voelt ze zich beter op haar gemak in hun eigen huis.

Alie! Hij doet zijn ogen dicht en denkt aan vroeger. Ze trouwden een aantal jaren na de verschrikkingen van de Eerste Wereldoorlog. Hun kinderen groeiden op in de crisistijd. Toen begon hij met deze moestuin. Wat een bittere noodzaak was, werd na zijn pensioen tot een fijne vrijetijdsbesteding. De kinderen vonden hun eigen weg en er was welvaart. Hij was blij met zijn tuin. Vaak gingen ze er samen heen. Alie zat op het bankje te lezen en schonk koffie uit de thermoskan. Het tuinieren viel haar toen al zwaar, dat liet ze aan hem over. En nu kan ze door haar handicap nog nauwelijks uit de voeten. In de afgelopen jaren zijn ze steeds dichterbij elkaar toegegroeid.

In de tuin naast de zijne wordt er een fiets met een klap tegen het schuurtje gegooid. Alex schiet overeind en is terug in het nu. Hij hoort een sleutel knarsen in het slot, de deur van het schuurtje gaat piepend open. Even later hoort hij dat zijn buurman aan het schoffelen is geslagen. Alweer, denkt hij. Zo veel onkruid stond er toch niet?

Langzaam komt hij overeind. Bij de slabedden zoekt hij de beste

krop uit. Met één haal van zijn mes snijdt hij hem los. In het oude vergiet verzamelt hij sperziebonen. Alie zal tevreden zijn, er is genoeg voor minstens twee dagen. En over een week zijn de kleintjes weer groot gegroeid. Wat is een tuin toch wonderbaarlijk. Hij doet de bonen in zijn groentetas en legt de sla erbovenop. Nu nog een paar bloemen.

Tersluiks kijkt hij naar zijn buurman. Die is nog steeds aan het schoffelen. Wat een agressie straalt eraf.

‘Goeiemorgen, Derk.’

Van schrik laat Derk de schoffel bijna uit zijn handen vallen.

‘O, goeiemorgen, Van Wijngaarden.’

‘Ga je je aartsvijanden weer te lijf?’

Derk kijkt naar wat hij gedaan heeft en gromt.

‘Dat spul groeit harder dan alle groenten bij elkaar.’

‘Goeie grond, jong.’

‘Dat zal wel.’

‘Maar fijn om met zulk weer op de tuin te zijn.’

Derk kijkt omhoog, alsof hij de blauwe lucht nu pas opmerkt.

‘Inderdaad.’

‘Nou, succes.’

Derk gromt een antwoord en schoffelt verwoed verder.

Alex is verbaasd. Geen lachje kan eraf, geen sprankje van vreugde vanwege deze mooie dag. Een kwaai kop met een chagrijnige mond, een diepe frons tussen de wenkbrauwen. Wat houdt deze man bezig? Hij schudt verbaasd zijn hoofd en loopt met de fiets aan zijn hand over de hobbelige paadjes. Op weg naar huis maakt hij vaart. Hij hoopt dat hij niet te lang is weggebleven.

Alie zit aan de keukentafel aardappels te schillen. Hij legt de groentetas bij haar neer. Ze lacht ondeugend.

‘Voor mij?’

‘Ja.’

‘Een cadeautje. Wat lief van je.’

Het is een oeroud grapje. Ze kijkt in de tas.

‘Sla! Die had ik net nodig. Hoe wist je dat?’

Nu is het geen grapje. Ze weet niet meer dat ze erom gevraagd heeft.

‘En boontjes, heerlijk.’

Ze legt haar vergroeide hand op de zijne.

‘Dank je wel, tuinman.’

‘Graag gedaan, meisje van me.’

Alex geniet van het moment. Stil blijft hij zitten.

Met een vaartje fietst Willemijn naar huis, met in haar fietstassen de boodschappen voor het weekend. Gelukkig was het niet druk in de winkels. Ze is blij dat ze zo vroeg op stap is gegaan. Even denkt ze aan al die mensen die graag uitslapen op zaterdag, en om een uur of elf uitvoerig ontbijten. Als ze hun boodschappen gaan doen, staan ze in ellenlange rijen bij de kassa. Niks voor mij, denkt Willemijn. Daar is de dag veel te mooi voor.

Ze stapt af en duwt haar fiets over het pad dat achter de huizen langs loopt. Sommige moeders fietsen hier. Maar dat is gevaarlijk, er kan ieder moment een kind uit een tuin komen rennen. Naast het pad loopt een brede sloot. Een fijne speelplek voor heel jonge vissers en varens-gasten. Ze loopt langs de ligusterhaag die hun achtertuin begrenst. De heg is glad geknipt. Er zitten geen kale plekken in, zoals bij sommige burens. Niemand kan in hun tuin gluren.

Het hekje zit op slot. Dat moet van Derk. Willemijn vindt het niet zo nodig.

Ze diept de sleutelbos op uit haar jaszak en maakt het hekje met één hand open terwijl ze met de andere haar fiets in bedwang houdt.

De tuin ligt er keurig bij. Bloeiende dahlia's en chrysanten steken vrolijk af tegen de heesters. Het gazon is gemaaid, de randen zijn lijnrecht afgestoken. Uit de klimroos die tegen het schuurtje staat, heeft Derk de uitgebloeide bloemen weggeknipt, zodat de dappere doorbloeiers nog wat kans hebben. Het ruime terras bij de achterdeur is aangeveegd. Dat zal Derk de komende tijd minstens drie keer in de week doen. Zelf hebben ze geen bomen in de tuin staan, maar de burens wel. Derk neemt het hun kwalijk dat ze zo veel rommel in zijn tuin laten belanden. Ze ziet het aan zijn norse gezicht als hij het blad wegveegt.

Voorzichtig zet ze haar fiets tegen de achtermuur van het huis. Er zitten eieren bij de boodschappen en omelet staat vandaag niet op het menu.

Ze zet haar volle tassen op de keukentafel en zucht voldaan. Voorlopig hoeft ze niet meer naar de winkel. Tenzij ze weer een kleinigheid vergeten is, zoals zo vaak gebeurt.

Vele wegen leiden naar huis — welke kies je?

Derk en Willemijn hebben hun zoon vele jaren geleden verloren als gevolg van een verkeersongeluk. Het gemis bepaalt hun leven nog steeds, maar ze kunnen het moeilijk met elkaar delen. Derk is een binnenvetter en Willemijn heeft in het boetseren van beelden een creatieve uitlaatklep. Dan raakt Derk betrokken bij een verkeersongeval waarbij hij een fietser redt. Die fietser is een oude bekende, en de ontmoeting haalt veel oud zeer boven. Slaan Derk en Willemijn zich hier samen doorheen?

Anne Sietsma is bekend van onder meer *Hotel De wilde roos*. Haar liefde voor de natuur en kunst loopt als een rode draad door haar romans.

*Een positief familieverhaal, makkelijk leesbaar
door veel dialogen. — NBD|Biblion over
Hotel De wilde roos*

Z&K

ISBN 978 94 0190 724 8 NUR 344

9 789401 907248

www.zomerenkeuning.nl